

Arrest

nr. 188 693 van 21 juni 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 21 februari 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 februari 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 april 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 19 april 2017.

Gelet op de beschikking van 3 mei 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 mei 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat C. DESENFANS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

2. Verzoeker werd tweemaal uitgenodigd om gehoord te worden over zijn concrete asielmotieven, waarop hij echter wegens medische redenen niet kon aanwezig zijn. Verzoeker heeft ter rechtvaardiging

van zijn afwezigheid twee medische attesten aan het Commissariaat-generaal laten gewaar worden waarin de behandelende arts attesteert dat verzoeker wegens ziekte respectievelijk de griep niet in staat was om te werken.

3. Een van de kernpunten van verzoekers betoog is dat de verwerende partij hem niet gehoord heeft.

4. Artikel 18 van het koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 11 juli 2003 luidt als volgt:

“§ 1. Indien de asielzoeker zich op het Commissariaat-generaal niet aanmeldt op de voor het gehoor vastgelegde datum, neemt de ambtenaar nota van zijn afwezigheid. De regelmatigheid van de kennisgeving van de oproeping tot het gehoor moet worden geverifieerd.

§ 2. De asielzoeker kan in dit geval ¹ binnen de vijftien dagen volgend op het verstrijken van de datum van het gehoor¹ schriftelijk een geldige reden meedelen voor zijn afwezigheid zodra hij in bezit is gesteld van het document dat dit geldig motief bevestigt. Indien het bewijs van de geldige reden aangebracht door de asielzoeker wordt aanvaard door de Commissaris-generaal, legt de Commissaris-generaal of zijn gemachtigde en indien de asielzoeker geantwoord heeft op de vraag om inlichtingen bedoeld in artikel 9 § 2, een nieuwe datum van gehoor vast. Indien de asielaanvrager, nadat hij werd heropgeroepen overeenkomstig het vorige lid, een nieuwe geldige reden inroept, kan de Commissaris-generaal een geldige beslissing nemen zonder opnieuw op te roepen.”

5. Vermits verzoeker de commissaris-generaal binnen de vijftien dagen volgend op het verstrijken van de datum van het gehoor een geldige reden heeft aangebracht voor zijn afwezigheid en vermits de commissaris-generaal zijn medische problematieken niet betwist, had de commissaris-generaal toepassing moeten maken van artikel 18, §2 van voormeld KB. Te dezen heeft de commissaris-generaal echter nagelaten een verzoek om inlichtingen te versturen naar verzoeker.

Verwerende partij heeft geen nota met opmerkingen ingediend en verdedigt zich derhalve niet op de aangehaalde kritiek.

6. Vermits aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, lijkt het er op dat de bestreden beslissing dient te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verwerende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie.

3.1. Ter terechtzitting alwaar de partijen uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 6 april 2017, stelt verwerende partij dat zij een aanvullende nota heeft neergelegd. Zij licht het volgende toe:

“Verweerder wenst hierbij vooreerst te benadrukken dat artikel 18 PR CGVS geenszins, zoals de Raad voorhoudt, stipuleert dat de commissaris-generaal, in het geval de asielzoeker voor een tweede maal zijn afwezigheid op het gehoor heeft gewettigd, slechts een geldige beslissing kan nemen nadat aan de verzoeker een verzoek om inlichtingen werd verstuurd.

Dit blijkt vooreerst onmiskenbaar uit het verslag aan de Koning bij het artikel 18 PR CGVS (Verslag aan de Koning bij het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot de regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen, B.S. 27 januari 2004, 4628), dewelke luidt: “De Commissaris-generaal of zijn gemachtigde die, wat dit punt betreft, over een ruime beoordelingsmarge beschikken, gaat daarna na of de opgegeven reden en het bewijs ervan geldig zijn en de afwezigheid van de asielzoeker op het gehoor staft. Indien dit het geval is, gaat de ambtenaar eveneens na of de asielzoeker geantwoord heeft op **de vraag om inlichtingen die eventueel geformuleerd werd** in de oproepingsbrief in toepassing van artikel 9 § 2 van dit besluit. Indien de asielzoeker nalaat passend te antwoorden op dit verzoek om inlichtingen zal de Commissaris-generaal ten aanzien van hem een negatieve beslissing kunnen nemen in toepassing van artikel 52 §2, 4° of 57/10 van de wet van 15 december 1980, ook « technische weigering » genoemd. Maar indien

deze twee voorwaarden zijn vervuld, kan de Commissaris-generaal of één van zijn adjuncten geen beslissing nemen zonder de betrokkene opnieuw voor gehoor op de roepen."

Evenmin blijkt uit de bewoordingen van artikel 10 PR CGVS dat de commissaris-generaal in welbepaalde omstandigheden en/of het kader van een heroproeping van de asielzoeker verplicht is om een verzoek om inlichtingen te versturen alvorens hij een beslissing over het verzoek om internationale bescherming kan nemen. Integendeel, artikel 10, § 1 PR CGVS stelt: "Overeenkomstig artikel 51/2 van de wet, **kan** de Commissaris- generaal of zijn gemachtigde aan de asielzoeker verzoeken hem bepaalde inlichtingen te verschaffen".

Uit het verslag aan de Koning bij artikel 18 PR CGVS blijkt bovendien duidelijk dat de verwijzing in de tekst van artikel 18 PR CGVS naar "de vraag om inlichtingen" intrinsiek verbonden is met de vraag of de afwezige asielzoeker opnieuw moet opgeroepen worden, dan wel het voorwerp zal uitmaken van een zogenaamde technische weigering. Het is immers pas wanneer de asielzoeker zijn afwezigheid op het gehoor heeft gerechtvaardigd, dat de dossierbehandelaar dient na te gaan of er "eventueel" een verzoek om inlichtingen verstuurd werd, en zo ja of de asielzoeker hier tijdig op geantwoord heeft. Indien er een verzoek om inlichtingen verstuurd werd, en dat verzoek werd tijdig beantwoord, dan kan de Commissaris-generaal, overeenkomstig artikel 18, § 2 PR CGVS, geen technische weigering nemen en dient hij de asielzoeker andermaal op te roepen voor een gehoor. Indien de asielzoeker evenwel nagelaten heeft om te antwoorden op het verzoek om inlichtingen kan de commissaris- generaal ten aanzien van hem een negatieve beslissing nemen in toepassing van artikel 52 § 2, 4° of 57/10 van de wet van 15 december 1980.

In casu werd er geen verzoek om inlichtingen verstuurd. Bijgevolg was het gegeven dat de asielzoeker tijdig een geldige reden voor zijn afwezigheid op het gehoor had overgemaakt voldoende, en diende de commissaris- generaal overeenkomstig artikel 18, § 2 PR CGVS verzoeker andermaal op te roepen voor een gehoor, wat ook gebeurd is. Verzoeker werd heropgeroepen op 3 januari 2017 voor een gehoor op 16 januari 2017. Verzoeker Met evenwel opnieuw verstek gaan, en legde op 25 januari 2017 opnieuw een medisch attest neer als reden voor zijn afwezigheid. De commissaris-generaal kon dan ook overeenkomstig artikel 18, § 2, tweede lid PR CGVS een beslissing nemen. Immers, het verslag aan de Koning bij voormeld artikel 18 KB licht toe: "Het recht op heroproeping geldt enkel na een eerste verstek op het gehoor. Indien de asielaanvrager nadat hij werd heropgeroepen **opnieuw een geldig motief aanbrengt** om zijn afwezigheid op het tweede gehoor te rechtvaardigen, **kan de Commissaris-generaal een geldige beslissing nemen zonder voorafgaandelijk gehoor.**" (Verslag aan de Koning bij het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot de regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen, B.S. 27 januari 2004, 4628).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat het gegeven dat verzoeker naar aanleiding van de tweede oproeping voor gehoor een geldig motief voor zijn afwezigheid op het gehoor had aangebracht, de commissaris-generaal terecht toepassing kon maken van artikel 18, §2, tweede lid van voormeld koninklijk besluit en een geldige beslissing kon nemen zonder verzoeker opnieuw op te roepen waarbij hij zich heeft geënt op de verklaringen van verzoeker voor de Dienst Vreemdelingenzaken waaruit duidelijk werd vastgesteld waarom verzoeker niet in aanmerking komt voor een beschermingsstatus. Er is bijgevolg geen sprake van een schending van artikel 18, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot de regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen. Verzoeker kan derhalve niet dienstig aanvoeren dat de commissaris-generaal hem ten onrechte niet opnieuw heeft opgeroepen voor een nieuw verhoor (RvV, nr. 86.839 van 4 september 2012).

Verweerder wenst er volledigheidshalve nog op te wijzen dat er een fundamenteel onderscheid moet gemaakt worden tussen de (her)oproepingsplicht vervat in de artikelen 6 en 18 PR CGVS enerzijds, en de hoorplicht anderzijds. Artikel 6 PR CGVS legt aan de commissaris-generaal of zijn gemachtigde de verplichting op de asielzoeker minstens eenmaal op te roepen voor gehoor. In casu heeft het CGVS voldaan aan deze verplichting, en verzoeker op 16 november 2016 opgeroepen voor een gehoor. Overeenkomstig artikel 18, § 2 KB dient de commissaris-generaal de asielzoeker andermaal op te roepen voor het gehoor indien de asielzoeker tijdig een geldige reden voor zijn afwezigheid op het gehoor heeft overgemaakt, en indien er een verzoek om inlichtingen verstuurd werd, dit verzoek tijdig beantwoord werd. Ook aan deze verplichting heeft het CGVS gevolg gegeven. Verzoeker werd heropgeroepen op 3 januari 2017 voor een gehoor op 16 januari 2017. Daar verzoeker echter andermaal verstek liet gaan, mocht de commissaris-generaal overeenkomstig het laatste lid van artikel 18, § 2 PR CGVS, een geldige beslissing nemen

Voornoemde (her)oproepingsplicht verschilt fundamenteel van de hoorplicht. De hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur houdt in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen. Het is evenwel niet vereist dat de verzoeker mondeling dient gehoord te worden door commissaris-generaal. Het volstaat dat de betrokkene de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze kenbaar te maken, hetgeen ook schriftelijk kan gebeuren (RvS 15 februari 2007, nr. 167.853; RvS 23 juni 2005, nr. 146.472; RvV 12 november 2009, nr. 34 025; RvV 8 november 2010, nr. 50.906). In casu blijkt uit de ondertekening van het gehoorverslag van de DVZ op 12 oktober 2012 door verzoeker dat verzoeker weldegelijk de voor zijn asielaanvraag relevante elementen op nuttige wijze kon naar vorenbrengen (RvV, nr. 112 949 van 28 oktober 2013). Verweerder stelt verder vast dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op de verklaringen die verzoeker ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken heeft afgelegd, op de door verzoeker neergelegde stukken, en op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker. Er is dan ook geen sprake van een schending van de hoorplicht."

3.2. Verzoekende partij voert de schending aan van artikel 12.3 van de Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005.

Artikel 18 PR CGVS stelt het volgende: "§ 1. Indien de asielzoeker zich op het Commissariaat-generaal niet aanmeldt op de voor het gehoor vastgelegde datum, neemt de ambtenaar nota van zijn afwezigheid.

De regelmatigheid van de kennisgeving van de oproeping tot het gehoor moet worden geverifieerd.

§ 2. De asielzoeker kan in dit geval ¹ binnen de vijftien dagen volgend op het verstrijken van de datum van het gehoor¹ schriftelijk een geldige reden meedelen voor zijn afwezigheid zodra hij in bezit is gesteld van het document dat dit geldig motief bevestigt. **Indien het bewijs van de geldige reden aangebracht door de asielzoeker wordt aanvaard door de Commissaris-generaal, legt de Commissaris-generaal of zijn gemachtigde en indien de asielzoeker geantwoord heeft op de vraag om inlichtingen bedoeld in artikel 9 § 2, een nieuwe datum van gehoor vast.** Indien de asielaanvrager, nadat hij werd heropgeroepen overeenkomstig het vorige lid, een nieuwe geldige reden inroept, kan de Commissaris-generaal een geldige beslissing nemen zonder opnieuw op te roepen."

De redenering van de verwerende partij kan echter niet worden gevolgd, omdat op geen enkel moment een vraag om inlichtingen werd verstuurd.

Te meer de bestreden beslissing (onder andere) steunt op artikel 12.3 van de Richtlijn 2005/85/ER. Voornoemd artikel stelt het volgende:

"1. Alvorens de beslissingsautoriteit een beslissing neemt, wordt de asielzoeker in de gelegenheid gesteld persoonlijk gehoord te worden over zijn asielverzoek door een daartoe naar nationaal recht bevoegde persoon. De lidstaten kunnen ook elke meerderjarige onder de in artikel 6, lid 3, bedoelde personen die ten laste van de asielzoeker komt, de gelegenheid geven persoonlijk te worden gehoord. (...)

2. Er kan worden afgezien van een persoonlijk onderhoud indien: (...)

3. Er kan ook worden afgezien van een persoonlijk onderhoud indien het redelijkerwijs niet uitvoerbaar is, met name indien de bevoegde autoriteit van oordeel is dat de asielzoeker niet persoonlijk gehoord kan worden als gevolg van blijvende omstandigheden waarop hij geen invloed heeft. Bij twijfel kunnen de lidstaten een medisch of psychologisch attest verlangen. Indien de lidstaat aan de betrokkene of, indien van toepassing, aan de persoon die ten laste van de asielzoeker komt, **geen gelegenheid biedt tot een persoonlijk onderhoud overeenkomstig dit lid worden er redelijke inspanningen gedaan om de asielzoeker of de persoon die te zijnen laste komt de kans te bieden nadere informatie te verstrekken. (...)**"

Op geen enkel moment is verzoekende partij de kans geboden om "nadere informatie te verstrekken".

Ter terechtzitting wordt nog gewezen op de toepassing van artikel 41 van het Handvest dat luidt als volgt:

"Recht op behoorlijk bestuur

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen, organen en instanties van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

- a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen;
- b) het recht van eenieder om inzage te krijgen in het hem betreffende dossier, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim;
- c) de plicht van de betrokken diensten, hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Unie van de schade die door haar instellingen of door haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen."

Volgens vaste rechtspraak waarborgt het recht om te worden gehoord aan eenieder het recht om schriftelijk dan wel tijdens de mondelinge behandeling zijn opmerkingen kenbaar te maken over de gegevens op basis waarvan de overheidsinstantie een voor hem potentieel nadelige beslissing wil nemen. (*HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ro. 37 en aldaar aangehaalde rechtspraak en ro. 50.*) Dit recht houdt voor de overheidsinstantie in dat zij de betrokkene in staat stelt om van die gegevens kennis te nemen tijdens de procedure en zijn standpunt nuttig en effectief kenbaar te maken. Het houdt eveneens in dat de overheidsinstantie met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene.

Hoewel het hoorrecht een grondrecht is dat een algemene toepassing kent, heeft het geen absolute gelding, aldus vaste rechtspraak van het Hof. De rechten van verdediging, inclusief het hoorrecht, kunnen beperkingen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefde doel in aanmerking genomen, niet zijn te beschouwen als een onevenredige en onduidbare ingreep, waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast. De nationale rechter dient te beoordelen of er sprake is van een schending van rechten van verdediging, inclusief het hoorrecht, aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen. (*Zie HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 33-37.*)

Zo verwerende partij stelt dat verzoekende partij werd gehoord en daarbij verwijst naar de vragenlijst van de Dienst Vreemdelingenzaken, kan de Raad slechts vaststellen dat de verklaringen van verzoekende partij gedaan bij de Dienst Vreemdelingenzaken zeer beperkt en summier zijn. Deze vragenlijst is bedoeld als een instrument ter voorbereiding van het gehoor en het onderzoek op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Voorafgaandelijk aan het invullen van de CGVS vragenlijst werd aan verzoekende partij ook uitdrukkelijk medegedeeld dat zij op het Commissariaat-generaal de mogelijkheid zal geboden worden om uitvoerig alle elementen en feiten weer te geven en dat een uitvoerig, gedetailleerd overzicht van alle elementen bij het invullen van deze vragenlijst niet wordt verwacht (adm. doss., stuk 18, CGVS vragenlijst).

Gelet op deze vaststellingen kan de Raad slechts vaststellen dat verzoekende partij niet is gehoord bij haar eerste asielaanvraag. Te dezen ligt de zorgvuldigheidsplicht bij verwerende partij die erin bestaat om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Vermits de commissaris-generaal nagelaten heeft om een verzoek om inlichtingen te versturen naar verzoekende partij en het onderzoek naar diens asielaanvraag louter gebaseerd heeft op haar uiterst summier verklaringen afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken, heeft verwerende partij tekort geschoten in haar zorgvuldigheidsplicht.

Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 6 februari 2017 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig juni tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS